

[Birke.]

sonalet bliver paa den Maade alt for stort, Driften alt for dyr, og den ene Kunststart kan ikke komme til for den anden; Kunstnerne faar derved ikke tilstrækkelige Opgaver og derfor heller ikke tilstrækkelig Udvikling. Dette er, som det er blevet sagt, en Misère for et Teater.

Man har længe ment, at Frelsen laa i en Dobbeltscene, og derfor har Planerne om en saadan været drøftet frem og tilbage i mange Aar, uden at man er naaet til noget Resultat. Man er vejet tilbage for den store Udgift, der var forbundet med et saadant Projekt, og for den økonomiske Risiko, som vilde følge deraf.

Nu kommer saa dette Forslag og hugger den gordiske Knude over. Det kongelige Teater faar en ny Scene fiks og færdig, uden at Staten behøver at sætte en eneste Øre i nye store Byggeforetagender, og denne Scene er saaledes beliggende, at den er i intim Forbindelse med den gamle Scene, saa at Driften kan blive saa let og saa økonomisk, som det er muligt.

Hvad det økonomiske angaar, er det, som den højtærede Undervisningsminister berørte, blevet oplyst for Folketingsudvalget, at man ved det Forslag, som her er fremsat, regner med en Nedgang i Underskuddet for sidste Regnskabsaar paa 668 000 Kr., saa at man altsaa kommer ned paa et Stats-tilskud af ca. 850 000 Kr. aarlig. Men her er saa ikke regnet med, at der ved det nye Teater, som bygges, vil blive en Statsafgift paa 160 000 Kr., og der er heller ikke regnet med den Indtægt, Teatret kan faa ved at levere Forestillinger til Udsendelse gennem Statsradiofonien. Regner man denne sidste Indtægt til 100 000 Kr., kommer man ned paa et Statstilskud for Fremtiden paa ca. 600 000 Kr. aarlig. Det vil altsaa sige, at hvis det opstillede Budget holder Stik — og det mener jeg, der er Grund til at tro, fordi det efter min Mening er stillet meget forsigtigt op —, vil den foreslaede Ordning blive økonomisk værdifuld ogsaa for det kongelige Teater, hvilket man jo fra alle Sider maa hilse med Glæde, selv om Resultatet alligevel bliver, at Staten maa give et aarligt Tilskud til Driften.

Jeg vil gerne her sige, at jeg personlig ikke hører til dem, der er betænkelige ved, at Staten skal yde noget for at opretholde vort Nationalteater; jeg tror, at de aandelige Værdier, som tilføres Folket herigennem, er Pengene værd. Men det er selvfølgelig rigtig, at alt kan betales for dyrt, og at man maa forlange at faa Valuta for sine Penge, og paa dette Punkt har der jo været rettet

en stærk Kritik mod det kongelige Teaters Ledelse. Jeg tror nu, at denne Kritik har været noget overdreven. Jeg skal ikke bestride, at der har været begaaet Fejl fra Teaterledelsens Side, men hvilken Teaterledelse begaar ikke Fejl? Og jeg vil endog sige: Hvilken Teaterledelse, hvor god den end er, kan undgaa at blive kritiseret? Men den stærke Kritik har, som sagt, sikkert været noget overdreven. Jeg mener, der præsteres god Kunst paa det kongelige Teater, undertiden endogsaa ypperlig Kunst. Jeg giver mig ikke ud for at være særlig kyndig paa scenisk Kunst, men naar jeg dømmes efter, hvad jeg har set af Teaterforestillinger paa udenlandske Scener, og efter hvad jeg har hørt af fremmede, som kom hertil, særlig nordiske Folk, der baade forstaa vort Sporg og har en Kultur, som er beslægtet med vor, tror jeg godt, at man kan være vort kongelige Teater bekendt. Det er ikke længere siden end en Dag i sidste Uge, at jeg her ude paa Trappen mødte en svensk Rigsdagsmand, der er bosiddende i Stockholm, og det første, han sagde, efter at vi havde hilst paa hinanden, var: De kan tro, jeg havde en vidunderlig Aften i det kongelige Teater i Aftes! Men selv om jeg saaledes tror, at Kritikken har været noget overdreven, vil det selvfølgelig ogsaa glæde mig, om man gennem det nye Forslag kan opnaa en mere tilfredsstillende Ordning ogsaa i kunstnerisk Henseende.

Jeg vil ogsaa mene, at den mere intime Forbindelse mellem Statsradiofonien og det kongelige Teater vil gøre dette mere populært ude i Befolkningen. Folk vil ligesom faa mere Del i det kongelige Teaters Præstationer og maaske derved ogsaa komme til at sætte mere Pris paa dem. Denne Side af Sagen er maaske ikke den mindst værdifulde.

Efter den gode Presse, Lovforslagene fik ved deres Fremkomst, skulde man have ventet, at de havde faaet en let Gang gennem Rigsdagen, men ikke desto mindre har deres Behandling i det andet høje Ting taget over 3 Maaneder og lagt Beslag paa ikke mindre end 246 Spalter i Folketingstidenden. Der har nemlig været rettet en stærk, ja, endog en meget skarp Kritik mod Forslagene, ikke saa meget mod selve Tanken som mod dens Udførelse. Ganske vist har Tanken ogsaa været bekæmpet, men det har været paa den Maade, at man har stillet Forslag om helt at bortforpagte eller sælge Teatret; det Forslag fandt imidlertid ikke megen Tilslutning i Folketinget, og jeg haaber heller ikke, at en saadan Tanke vinder Tilslutning i dette høje Ting. Men er man af den Mening, at man vil bevare det kongelige